



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **E. N.**
zastoupen JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou
se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, čj. KUKHK-28635/DS/2018/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, čj. KUKHK-28635/DS/2018/Er, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.800 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 7. 8. 2018, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-17, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně jím zastavil řízení o schválení technické

způsobilosti jednotlivě dovezeného osobního motorového vozidla tovární značky Audi TT, VIN: X, (dále také jen „Vozidlo“), zahájeného na základě obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 26. 9. 2016, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-3, které nabylo právní moci dne 15. 10. 2016.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. V úvodu žaloby žalobce popsal průběh správních řízení předcházejících vydání napadeného rozhodnutí.
3. Nejprve vydal Městský úřad Dobruška dne 27. 10. 2010 rozhodnutí čj. MUD 5325/2010 OD/RA-2, které nabylo právní moci téhož dne a kterým byla schválena technická způsobilost Vozidla.
4. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014- 18856, byl Ing. R. A., bývalý zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, odboru dopravy a silničního hospodářství, shledán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Rozsudek nabyt právní moci dnem 29. 7. 2014.
5. S ohledem na bezprostřední vazbu mezi trestnou činností úřední osoby a vydáním citovaného správního rozhodnutí postupoval Městský úřad Dobruška z úřední povinnosti podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zahájil řízení o obnově. To bylo ukončeno rozhodnutím čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-3, které nabylo právní moci dne 15. 10. 2016 s tím, že byla nařízena obnova původního řízení o schválení technické způsobilosti Vozidla. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 19. 6. 2017, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-9, nové řízení zastavil s tím, že současně zrušil i původní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti Vozidla. Žalovaný k odvolání žalobce následně toto usnesení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
6. V dalším řízení Městský úřad Dobruška vyzval žalobce k předložení dokladu Fahrzeugschein (osvědčení o registraci vozidla) vydaného k Vozidlu ve Spolkové republice Německo. Žalobce nemohl tento doklad předložit s ohledem na dobu, která od schválení technické způsobilosti Vozidla uplynula. Tento doklad se nepodařilo zajistit ani správnímu orgánu ze systému EUCARIS. Městský úřad Dobruška proto shora již citovaným usnesením ze dne 7. 8. 2018, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-17, řízení znovu zastavil. Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce proti němu zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.
7. Usnesením Městského úřadu Dobruška ze dne 23. 1. 2019, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-24, pak byl zápis Vozidla do registru silničních vozidel zrušen s právními účinky ke dni 8. 1. 2019.
8. V další části žaloby žalobce formuloval žalobní námitky. Předně zdůraznil, že se na pochybení pracovníka Městského úřadu Dobruška, který protiprávně schválil technickou způsobilost Vozidla, žádným způsobem nepodílel. Naopak byl v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné moci, a to zejména s ohledem na plynutí času a dalších navazujících právních vztahů. Správní orgán I. stupně mu tak způsobil škodu v důsledku nezákonného rozhodnutí a neeliminovat negativní dopady.

9. Žalobce konstatoval, že podstatou uplatňování veřejné moci je také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů orgánů veřejné moci a ochrany dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip správnosti aktu veřejné moci. Je neakceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že je třeba zjištěná pochybení odstranit a uplatnit jiné negativní následky. Ochrana důvěry v zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné moci ingeruje dle žalobce zejména do ochrany vlastnictví, resp. ochrany pokojného užívání majetku, které se v tomto případě projevuje jako ochrana majetkové hodnoty vložené do dopravního prostředku. Pokud žalovaný vyšel z premisy, že by bylo v rozporu s veřejným zájmem, aby provozování vozidla bylo bez dalšího umožněno, ačkoliv jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby, nemůže takový akt veřejné správy zasahovat do jeho práv, která nabyt v dobré víře ve správnost aktů veřejné moci.
10. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí (a všechna související a navazující rozhodnutí) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Tento důvod byl naplněn, neboť rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, který nabyt právní moci dne 29. 7. 2014, byl Ing. R. A., bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška, shledán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, za protiprávní schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla uvedeného výše. Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou v uvedeném rozsudku učinil v části III. bodu 154, závěr, dle něhož Ing. R. A. vydal rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla dne 27. 10. 2010, čj. MUD 5325/2010 OD/RA-2, ačkoliv věděl, že Vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť k podané žádosti nebyly doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil. Žalovaný dodal, že zmíněný postup povolení obnovy řízení byl potvrzen rozsudkem Krajského úřadu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2018, čj. 30 A 45/2017-36.
12. Dále žalovaný uvedl, že v obnoveném řízení Městský úřad Dobruška opětovně vyzval žalobce k doplnění chybějícího dokumentu, kterým je doklad Fahrzeugschein (osvědčení o registraci vozidla), vydaný k Vozidlu ve Spolkové republice Německo, a stanovil za tímto účelem lhůtu v délce dvou měsíců. K doplnění daného dokumentu však ze strany žalobce v této lhůtě nedošlo. Vzhledem k tomu, že žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení zastavil.

13. Žalovaný zdůraznil, že orgán veřejné moci vždy musí postupovat důsledně v souladu se svými kompetencemi, přičemž musí respektovat i jeden ze základních principů právního státu, zakotvený v článku 2 odst. 3 Ústavy a v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Úředník veřejné správy plní úkoly veřejné správy v souladu s ústavním pořádkem, se zákony a ostatními právními předpisy a s právem Evropské unie, jakož i s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Při plnění úkolů veřejné správy jedná úředník a zaměstnanec veřejné správy pouze v rozsahu zákonem svěřené pravomoci orgánu veřejné správy a v souladu s jejím účelem. Musí respektovat předem jasně daný zákonný rámec, z něhož jednoznačně vyplývá požadavek předložit oba zahraniční doklady k vozidlu, a to osvědčení o registraci a i technický průkaz, jinak není možno zapsat vozidlo do registru silničních vozidel. Zákon zde nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán I. stupně povinen žádosti vyhovět, což v tomto případě možné nebylo. Dle v současnosti účinné právní úpravy (tj. i pro obnovené řízení), je tak silniční vozidlo předmětem zápisu do registru vozidel dle § 6 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Tento zápis se provádí na základě žádosti, k níž jsou přikládány (též) určené doklady, které by jinak dle původního znění zákona byly přikládány k žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla.
14. K vozidlu byl před správním orgánem I. stupně doložen pouze technický průkaz uvedeného vozidla Fahrzeugschein (technický průkaz vozidla), požadovaný doklad Fahrzeugschein (osvědčení o registraci vozidla), doložen nebyl. Žalovaný uvedl, že správnímu orgánu I. stupně závazně stanovil, aby, pokud požadovaný doklad nebude žalobcem předložen, v souladu s § 3 správního řádu sám konal a požádal o informaci o předmětném vozidle Národní kontaktní místo (dotazem do systému EUCARIS). Nezíská-li správní orgán I. stupně požadované podklady na základě dotazu do systému EUCARIS, měl postupovat v souladu se směrnicí Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel (článek 5 bod 2.).
15. Městský úřad Dobruška se proto, dle závazného pokynu krajského úřadu, po marném uplynutí lhůty obrátil na Ministerstvo dopravy, jakožto Národní kontaktní místo, se žádostí o sdělení potřebných informací ze systému EUCARIS o Vozidle s tím, že cílem bylo zejména zjistit, zda bylo Vozidlo ve státě předchozí registrace řádně registrováno, zda k němu jsou elektronicky vedeny jakékoli dokumenty (zejména ty v řešené věci chybějící), zda bylo v minulosti vyřazeno z registrace a případně z jakých důvodů k vyřazení došlo. V reakci na tuto žádost městskému úřadu ministerstvo přípisem ze dne 23. 5. 2018, pod čj. 16/2018-100-NKM/80, sdělilo, že žádosti úřadu nemůže být v rozsahu potřebných informací o předmětném vozidle vyhověno, neboť systém EUCARIS jejich zjištění s ohledem na právními předpisy daná omezení neumožňuje.
16. Jako další krok bylo městskému úřadu krajským úřadem uloženo, aby v návaznosti na vývoj řízení případně zvolil postup dle čl. 5 bod 2 směrnice Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel. Dle tohoto ustanovení platí, že „*pokud osvědčení o registraci sestává z částí I a II a část II chybí, mohou příslušné orgány v členském státě, kde je vyžadována nová registrace, ve výjimečných případech rozhodnout o nové registraci vozidla, ale jen po obdržení písemného nebo elektronického potvrzení od příslušných orgánů členského státu, kde bylo vozidlo předtím registrováno, že žadatel je oprávněn k nové registraci vozidla*

v jiném členském státě“. Částí I se přitom rozumí osvědčení o registraci vozidla ve smyslu tzv. malého technického průkazu a částí II samotný (tzv. velký) technický průkaz. Jak v době prvotního rozhodnutí o schválení technické způsobilosti, tak nyní, kdy je technická způsobilost dokládána přímo u zápisu do registru silničních vozidel, platí požadavek předložit oba zahraniční doklady k vozidlu; tj. osvědčení o registraci i technický průkaz. Jinak není možno zapsat vozidlo do registru silničních vozidel.

17. Závěrem žalovaný uvedl, že stav evidence v registru vozidel nebylo možno zohlednit přímo v rámci tohoto usnesení, neznamená to ale, že Vozidlo lze bez dalšího považovat za splňující veškeré zákonné požadavky pro jeho provozování. V dané věci již bylo vydáno usnesení ze dne 23. 1. 2019, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP (opravné rozhodnutí dne 22. 3. 2019), jímž byl zrušen zápis předmětného vozidla do registru silničních vozidel. Žalovaný vzhledem ke všemu shora uvedenému navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání (přestože žalobce žádal nařízení jednání), neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jak plyne z níže uvedených závěrů.
19. Pokud jde o skutkový stav věci, resp. průběh správních řízení, odkazuje soud na skutečnosti uvedené žalobcem v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě (viz shora), neboť ze správního spisu ověřil, že jejich (shodná) tvrzení odpovídají skutečnosti.
20. Správní soud je povinen, bez ohledu na obsah žaloby, zahájit přezkum žalobou napadeného rozhodnutí posouzením, zda toho rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), následně pak zda není nepřezkoumatelné, ať už by se jednalo o nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). K těmto vadám je totiž soud povinen přihlédnout z moci úřední, není vázán žalobními důvody (srovnej závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006-73). Jedná se o výjimky z jedné z obecných zásad správního soudnictví, kterou je zásada dispoziční (zakotvená v § 75 odst. 2 s. ř. s.).
21. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (přičemž jeho závěry nutno vztáhnout i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který*

má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“

22. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“
23. V projednávané věci shledal krajský soud zásadní rozpory mezi prvoinstančním správním rozhodnutím a rozhodnutím žalovaného.
24. Není pochyb o tom, že Městský úřad Dobruška zastavil obnovené správní řízení usnesením ze dne 7. 8. 2018, čj. MUD 3912/2016 ODSVV/RP-17, s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy z důvodu, že se původní žádost žalobce stala bezpředmětnou. Tato skutečnost je zřejmá nejen z návětí uvedeného rozhodnutí, ale zejména z jeho odůvodnění, v němž prvoinstanční správní orgán na str. 4 až 6 podrobně objasňuje, proč nemohl o původní žádosti žalobce o schválení technické způsobilosti Vozidla rozhodnout, tedy proč se tato žádost stala bezpředmětnou. V podstatě již pouze obiter dictum (sám výslovně uvedl, že jde o vyjádření již nad rámec předtím uvedených důvodů) se pak v další části odůvodnění svého rozhodnutí věnoval rovněž problematice chybějících dokladů, které žalobce nebyl schopen v obnoveném řízení doložit. Tento důvod však nebyl primárním pro zastavení řízení.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedenou skutečnost bez nejmenšího vysvětlení zcela přehlíží. Již v návětí svého rozhodnutí totiž konstatuje, že důvodem zastavení bylo neodstranění vytčených vad žádosti odvolatelem. To je ovšem, jak plyne ze shora uvedeného, zcela v rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na str. 6 pokračuje, že ve stanovené lhůtě nebyl požadovaný doklad správnímu orgánu předložen a že odvolatel byl poučen o následcích jeho nedoložení. Tato vnitřní rozporuplnost napadeného rozhodnutí pak kulminuje v první větě prvního odstavce na str. 8, kde žalovaný uvádí, že „vzhledem k tomu, že odvolatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení zastavil“.
26. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný spatřuje důvody pro zastavení řízení výlučně v tom, že žalobce nepředložil v obnoveném řízení ke své žádosti o schválení technické způsobilosti Vozidla potřebné podklady a že se je na základě předchozího závazného pokynu žalovaného obsaženého v jeho dřívějším zrušovacím rozhodnutí nepodařilo obstarat ani správnímu orgánu I. stupně. Tedy že právním titulem pro zastavení obnoveného správního řízení je podle něho ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady

žádosti, které brání pokračování v řízení). Tento závěr žalovaného plně podporuje i obsah jeho vyjádření k žalobě (viz shora).

27. K právnímu závěru správního orgánu I. stupně, který shledal důvodem pro zastavení řízení skutečnost uvedenou v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (žádost se stala zjevně bezpředmětnou), se žalovaný nevyjádřil vůbec.
28. Za dané situace se tak jeví, že každý ze správních orgánů shledává jiný důvod pro zastavení obnoveného správního řízení. Žalovaný ale tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí. Přichází sice se svými důvody pro zastavení řízení, důvody akcentované správním orgánem I. stupně ale v podstatě ignoruje, aniž by objasnil proč, přestože prvostupňové rozhodnutí potvrdil. A dokonce jeho obsah (ohledně důvodů zastavení řízení) interpretuje nepravdivě.
29. Tyto skutečnosti nemohl krajský soud přejít bez povšimnutí a akceptovat. Správní orgány totiž nepostavily vůbec najisto to zásadní – z jakého právního důvodu obnovené správní řízení zastavují. Těžko pak může správní soud přezkoumat správnost a zákonnost takového procesního postupu.
30. Krajský soud z uvedeného důvodu shledal žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost. V dalším řízení žalovaný musí tuto vadu řízení odstranit, tedy srozumitelným způsobem objasní, zda souhlasí s důvody, které vedly prvoinstanční správní orgán k zastavení řízení (§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu), a pokud nikoliv, zdůvodní proč a na základě jakého právního titulu mělo k zastavení řízení dle jeho názoru dojít (čemuž však musí odpovídat i výrok rozhodnutí). Proto nepřistoupil krajský soud rovněž ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože to uvedenou vadou řízení, pro kterou je rušeno rozhodnutí žalovaného (tedy nepřezkoumatelností), netrpí.
31. S ohledem na skutečnost, že podstatou žalobních námitek byla polemika žalobce, zda správní orgány po pravomocném rozhodnutí o obnově řízení zohlednily v novém řízení jeho práva nabytá v dobré víře, považuje krajský soud za vhodné, byť pouze obiter dictum, se ve stručnosti k této problematice vyjádřit, aby tím případně předešel vedení dalších soudních sporů do budoucna.
32. Na rozdíl od důvodu pro zastavení obnoveného správního řízení se totiž v této otázce správní orgány obou stupňů shodovaly a věnovaly se jí dle soudu způsobem srozumitelným (tedy přezkoumatelným) a dostatečným. Správní orgány se tedy otázkou šetření práv nabytých v dobré víře žalobcem nejenže zabývaly, ale poměřovaly je rovněž vzájemně v kontextu soukromý zájem žalobce versus zájem veřejný. Ve shodě s nimi krajský soud konstatuje, že zájem společnosti na tom, aby se po pozemních komunikacích nepohybovala osobní motorová vozidla bez řádně doložené technické způsobilosti a aby tak nebyly ohroženy životy a zdraví účastníků silničního provozu, jednoznačně převyšuje vlastníkem motorového vozidla tvrzená práva jím nabytá v dobré víře, a to i v případě, že se nejedná o motorové vozidlo získané pokoutně.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení žalobce byl zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000 Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupkyně žalobce učinila ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupkyně žalobce neuvedla, ani nedoložila, že by byla ke dni realizace úkonů právní služby registrována jako plátce DPH. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobkyni tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 9.800 Kč uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. února 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu